

טל זגרבה

פאב

והיכנס מתלקה
ועננים מצנזרים
כך בעצבות אני לוקה -
זוהי תוגת המחזרים.
אליך באתי איש גולה
ממך אשוב אדם אמלל
כי כה פללתי לכתב "ל..."
אבל בסוף כותב רק "על..."

זה פאב סעור ומתללל,
קלחת חשק של זמה,
ברקע ויטס - קולו צולל,
חושף זיפים ומזמה.
שואף אור, שורק עשן.
שולף חזיר אל אל-חזור.
לועס סיגר, יורק אשה,
בולע עד שיעזר.

שטיות, שתויות הנערות.
נופלות שלל בחיק פושעים.
כמו דליים אל בארות -
ראיתים לאט פולשים.
הנזמים היו זהב
העינים רק ברזל
האחד אולי אהב
השני - ידיו גרזן.

שלום לדרך הישר,
ראי, הלילה כך בוגד:
זו אוטוסטרדת כל בשר
לה הצבור בלבד סוגד.
פקחי עיניך לשרמנט,
אל המנמס, למחית.
גזלו בנותיך בלבנט
אזלו בניך - לכי את!